

РЕШЕНИЕ

№ 2843

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10060** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ТД със седалище в Румъния, чрез адвокат М. против решение № 20155905 от 12.07.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15374/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6 състав. С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление № 27 – 0001026/27.03.2020 г., издадено от изпълнителен директора на изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лева, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, за нарушение по чл. 12, ал. 2 от Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставените услуги, като е намален размерът на наложената имуществена санкция от 3000 /три хиляди/ лв. до размер на 1 500 лв.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, тъй като съдът не е обсъдил и взел предвид възражението на наказаното дружество, че процесното нарушение е отстранено от [фирма] веднага след неговото установяване – на 27.02.2020г. Също така съдът не е извършил и преценка за маловажност по чл.28 от ЗАНН. Най-сетне при изменение на размера на санкцията съдът е приложил санкционна норма за нарушение, което не е установено с АУАН и НП, чл.415, ал.2 от

КТ, която касае неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, което според касатора е недопустима преквалификация на твърдяното нарушение. Изложени са съображения за постановяване на решението в противоречие с материалния закон, при неясно и непълно установена фактическа обстановка и е необосновано. По тези съображения касаторът моли за отмяна на решението и присъждане на разноски за касационната инстанция съгласно списък. В съдебно заседание се представлява от адвокат Б., позовава се на решение на АССГ по аналогичен случай.

Ответникът – ИА „ГИТ“, оспорва касационната жалба. Моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна, съдът да постанови решение, с което да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е частично основателна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд фактическата обстановка е установена в пълнота. От доказателствата по делото е видно, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 18.02.2020 г., [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т. 1 от ДР на КТ за това, че не е подало в законоустановения срок /до започване на предоставянето на услугата на строителен обект - съоръжение (селскостопански надлез) на км.320 +895, на строеж Автомагистрала – Х.“, в землище на [населено място], [община], считано от 07.01.2020 г. /по установения ред по електронен път, чрез подържания от ИА „ГИТ“ Единен национален уебсайт на командированите работници/, заявление с необходимите данни за заетостта на командирования работник А. Б.. Съставен бил протокол за извършена проверка, в който на основание чл.404, ал.1 от КТ били дадени задължителни предписания, като съгласно т.1 работодателят е следвало в срок до 27.02.2020г. да подаде по установения ред, чрез Единния национален уебсайт, заявление с необходимите данни за заетостта на командированите работници. Протоколът е връчен на 26.02.2020г. На същата дата е констатирано нарушение на трудовото законодателство и издаден и връчен АУАН. В законоустановения срок са подадени писмени възражения, които са приети за неоснователни. Установява се още, че на 27.02.2020 г. дружеството е изпълнило своето задължение като е подало електронно заявление чрез Единен национален уебсайт на ИА"ГИТ", съдържащо данни за заетостта на командирования работник А. Б.. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните по делото свидетели, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че АУАН и съставеното въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено, определеният

размер на имуществената санкция не е адекватен на нарушението и неговата тежест и следва да бъде намален до минималният размер по чл.414, ал.1 от КТ. По тези съображения съдът е изменил процесното НП по отношение основаниято и размера на административното наказание, като вместо имуществена санкция от 3 000 лв. по чл. 416, ал. 5 от КТ е определил имуществена санкция в размер на 1500 лв. по чл. 414, ал. 1 от КТ.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но частично неправилно - относно размера на следващата се санкция за установеното нарушение.

В случая е безспорно установено, че [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т. 1 от ДР на КТ за това, че не е подало в законоустановения срок /до започване на предоставянето на услугата на строителен обект- съоръжение (селскостопански надлез) на км.320 +895, на строеж Автомагистрала – Х.“, в землище на [населено място], [община] на 07.01.2020 г. /по установения ред по електронен път, чрез подържания от ИА „ГИТ“ Единен национален уебсайт на командированите работници/, заявление с необходимите данни за заетостта на командирования работник А. Б. в нарушение на разпоредбата на чл. 12, ал. 2 от Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. Съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредбата е вменено задължение за работодател или предприятие, който осигурява временна работа от държава членка или от трета държава, или определено от него лице да подава в ИА „ГИТ“ заявление, съгласно приложение № 2, като изрично са изброени данните, подлежащи на вписване в него. В ал. 2 на същата норма е посочено, че заявлението по ал. 1 се подава по електронен път, чрез единния национален уебсайт по чл. 10, ал. 1, най – късно до започване на предоставянето на услугите. По делото не са събрани доказателства, оборващи фактичката обстановка, описана в АУАН и НП. В този смисъл, посоченото в НП административно нарушение се явява доказано по един безспорен начин.

Като основание за ангажиране на отговорността на работодателя, АНО е посочил разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ, като е наложил имуществена санкция в размер на 3 000 лева.

Съгласно чл. 414, ал. 1 от КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

Касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд, че случаят не покрива хипотезата на привилегирания състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ. В Кодекса на труда е уреден специален състав на отговорност за маловажни нарушения. Съгласно посочената разпоредба /чл.415в, ал.1 от КТ/ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по чл. 28 от ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

В случая са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Нарушението и неговите последици са отстранени непосредствено след

установяването му от контролните органи на ИА „ГИТ“. Видно от протокола за извършена проверка, контролната дейност по установяване на нарушението е приключила на 26.02.2020 г., когато е съставен и АУАН, а на 27.02.2020 г. дружество е изпълнило задължението си да декларира всички обстоятелства, свързани с командирования служител – А. Б.. Следва да се отчете и формираната практика на АССГ по аналогични случаи между същите страни, при които е прието за правилно приложението на разпоредбата на чл.415в., ал.1 от КТ - решение № 7205 от 02.12.2021г. по дело № 8818/2021г. на IV състав на АССГ и решение № 924/17.02.2022г. по дело № 11432/2021г. на VI състав на АССГ. Няма данни от нарушението в настоящия случай да са произтекли значими вреди за работника. В случая нарушението не попада и сред изключенията от маловажни нарушения, изброени в ал.2 на разпоредбата и по отношение на прилагането на чл.415в., ал.1 от КТ от касационната инстанция не е загубило значение ТР № 3/2011г. на ВАС и след ТР № 8/2021, а също и разпоредбата касае само размера на санкцията, не подлежи изпълнителното деяние под друг състав. Предвид обаче, че видно от посочената съдебна практика са известни нарушения за други командировани работници, то имуществена санкция следва да се определи в средния размер по чл.415в., ал.1 от КТ -200 лв.

По изложените съображения, като не е намерил, че нарушението е маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ въззивният съд е приложил неправилно закона и решението следва да бъде отменено, като вместо него се постанови такова за намаляване размера на имуществената санкция от 3 000 лв. на 200 лв. на основание прилагане на чл.415в., ал.1 от КТ.

Предвид исканията на двете страни за присъждане на разноски и изхода на делото, при компенсация на насрещните вземания от 410, 72 лв. за касатора, за които е приложено банково извлечение с данни за превод и 100 лв. за ответника, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ следва да заплати на [фирма] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 310,72 лева.

По изложените съображения, АССГ, ХХ касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение от 12.07.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15374/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 27–0001026/27.03.2020г., издадено от изпълнителен директор на изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ определя размера на наложената имуществена санкция на 200 лв. (двеста лева).

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], Р. Румъния, ЕИК R., разноски по делото в размер на 310,72 лв. (триста и десет лева и седемдесет и две стотинки) за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

